

Святуємо сьогодні ювілейний, 200-й випуск літературно-мистецької сторінки «Веселка» в районній газеті. Бо то приємна, неординарна новина в культурному житті району. Двісті сторінок — це десь дві тисячі літературних творів наших краян, розповідей про митців, це сотні і сотні зустрічей творців художнього слова зі своїми шанувальниками.

А біля витоків зародження «Веселки» стоять тодішній працівник редакції, нині заступник голови районної ради, член Національної спілки журналістів Петро Миколайович ГУМЕНЮК. З ним і веде розмову наш кореспондент.

— Пригадайте, Петре Миколайовичу, минувши-ну. Як воно почалося, оте сядво «Веселки»?

— У жовтні 1964 року я очолював у газеті «Радянське життя» відділ листів. Я не називаю газету районкою, бо вона була органом парткому Гоцанського виробничого колгоспнорадгоспного управління і районної ради народних депутатів, виходила на нинішні три райони — наш, Корецький і Острозький тиражем майже 12 тисяч. За посадовими обов'язками я вів і питання літературно-мистецької діяльності. Поетів, прозаїків, композиторів, художників, інших митців-початківців, звичайно, на такому просторому терені, як три райони, було густо. Склалася ситуація, коли виникла нагаль-

що приїхав головний лікар з Острога Іван Маєвський, чи не найактивніший місцевий прозаїк. Розговорилися. Мене приємно вразили не лише делікатна тактовність, сердечність, добірна українська мова, а й життєвий шлях лікаря. А це і партизанські бої, і

НЕМЕРКНУЧЕ СЯЙВО «ВЕСЕЛКИ»

будівництво шахт, і наполегливе здобуття уже в солідному віці вищої освіти. Життєва мудрість, правдивість, захопленість подіями і вчинками своїх героїв — таким мені і здавався Маєвський, коли читав його твори.

Вразила, незабутньою стала зустріч з дуже обдарованим, на жаль, рано померлим поетом з Малинівки Петром Нестеруком. Сиділи в клубі, яким він завідував, грав чудово на баяні і захоплено розповідав про односельчан. А був інвалідом, жив у нестатках. Його думки, його образи у віршах та піснях були прості, легкокрилі, задушевні. Я теж приблизно таким його уявляв...

— «Веселка» стала традиційною в районній газеті. Тягнуться до неї всі, хто пробує писати, хоче висловити свою думку поетичним словом, про щось повідомити в новелі, оповіданні, етюд. Який сьогодні, на вашу думку, як читача, позарадкційного працівника, художній рівень цієї літературно-мистецької сторінки?

— Я міг би поспішно сказати, що художній рівень «Веселки» значно вищий, бо, мовляв, така діалектика життя, а в ньому всі процеси розвиваються. Але річ в тім, що в 60-і роки творчі спроби робили люди, які згодом ставали письменниками, це вже, можна сказати, на той час були майстри слова, помітні музиканти, композитори, художники. Хіба мало про що говорять імена Євгена Тов-

стиху, Василя Попенка, того ж Івана Маєвського? Та тоді ж починали Євген Плахов, Спиридон Кравчук, Микола Владичук, Ростислав Журомський, Євген Лановець...

Зате сьогодні «Веселка» грає багатшим різнобарв'ям од того, що ширшає і ширшає коло місцевих митців за рахунок молоді і дехто з новачків демонструє крупинки творчих діамантів, паростки істинного обдарування. А це ж молодь...

— Різні нам пишуть зараз автори — школярі і пенсіонери, вчителі і прості трудівники... І по-різному. Хтось краще, хтось менш вправно. Але всім хочеться допомогти, над-

дemonструють уже відомі, так би мовити, професіонали в цій царині. Я просто радію за авторів, які у важких пошуках, творчому горінні змогли зробити отакий гостинець країнам. Ця спільна книга, цей збірник місцевих талантів, без перебільшення, стане своєрідною візитною картою району. Він не лише засвідчить інтелектуальні потуги і потенціал місцевих авторів, а й відобразить історію краю, реалії життя.

— То що — варто і далі все найкраще, написане нашими земляками, досліджене краєзнавцями, збирати і видавати? Можна сподіватись на матеріальну підтримку владних структур, спонсорів?

— Безперечно. «Веселка» стала ризиком для літературно-мистецького об'єднання при редакції газети. По суті, від неї загорівся творчий вогник і в інших тематичних сторінках — зокрема, з політики, екології. Зрештою, «Веселка» забарвила талантами так очікуваний «Гостинець», вихід якого стане визначною подією не лише в літературно-мистецькому, культурному житті району. Це буде, якщо хочете, якесь свято на тлі складних життєвих негараздів. Ця книга піде в люди, в бібліотеки і школи. Важко переоцінити її пізнавально-освітній, виховний позитивний резонанс. Вона піднесе, на мою думку, патріотизм, гордість за наше минуле і сучасне, пробудить нові творчі потуги, духовність, які так потрібні на етапі національного єднання при будівництві власної держави.

Ну, а щодо сподівання на підтримку місцевої влади, спонсорів, то їхню співучасть та допомогу у підготовці до друку «Гостинця» ті, хто провів організаторську роботу, чітко відчули. Це, насамперед, з боку перших осіб в районі — П.П.Зубкевича та І.Ф.Ткачука, директора ДГ «Тучинське» М.П.Зінчука, голови селищної ради В.Р.Бейлаха, підприємця С.В.Ревчука та інших, чії імена, як активних і безкорисливих, благодородних помічників, з'являються на видному місці в альманасі. Вірю, що перший випуск «Гостинця» колись з вдячністю та великим інтересом читатимуть нащадки... Подібно, як ми сьогодні шануємо авторів першого числа «Веселки», нашої ювілярки.

Розмову вів Ростислав ЖУРОМСЬКИЙ.

— Що цікаве запам'яталося з тих часів? Можливо, були якісь цікаві зустрічі, випадки?

— Готуючи до публікації літературні твори наших дописувачів, я чомусь уявляв авторів, бо далеко не з усіма мав особисте знайомство. І ось якое, перебуваючи у від'їждженні в с. Новомалин Острозького району, побачив престижний великий чорний легковик «ЗІМ». Виявилось,

ати для виступу багатоплюдною газетну трибуну. Що б ви хотіли їм побажати, від чого застерегти, на чому зосередити увагу?

— Палітра літературно-мистецького об'єру в районній газеті справді цікава і різноманітна. Молодим авторам раджу не лаштуватись під когось, не пливати чужим руслом, а працювати важко, вперто, спиратися на власне розкриття, підноситись до своєї висоти. Застеріг би від поспішності, поверховості, сірості, заштампованості. Прагнати сказати так, як ніхто, створити образ як плід власної досконалості та фантазії — самобутній, свіжий, оригінальний, який би був вислідом особистої схвильованості, пориву душі та серця. Петро Нестерук якоесь написав:

*Біжать вздовж вулиці
стовпи,
Дротини повісивши на
плечі...*

Не забуваються ці рядки. — За матеріалами «Веселки» підготовлено літературно-мистецький альманас «Гостинець», який незабаром побачить світ у рівненському видавництві «Ліста». Це певний підсумок творчих здобутків наших веселчан. Ваще слово з цього приводу.

— Мав приємну нагоду ознайомитись попередньо з матеріалами «Гостинця». Боюся продемонструвати якоесь захопленість, переоцінку. Але впевнений — певна низка творів за своїм художнім рівнем сягнула такої висоти, яку